tig Karosse, hvori der sad et smilende Barn, med Baret paa Hovedet og straalende Øine. Det gik afsted i susende Galop, igjennem Gaarden, over Vindebroen, ud i den frie Natur. Ved Siden af Karossen red en middelaldrende, statelig Herre; han smilte til det glade Barn og gav hende smukke Navne, hvergang hun kom med et kvikt og klogt Svar paa hans Tiltale; saa kaldte han hende ogsaa „sin lille Skjelm", naar han selv kom til at lee hjerteligt ad hendes lystige Latter og barnlige Løier.

Den statelige Herre var Kong Christian, og den lille Pige var hans kjæreste Barn, Frøken Leonora. —

Trompeterne klang ud fra Slottets Sale — da hviskede det anden Gang: „Husker Du?"

Det var omtrent ti Aar senere. Netop i de samme Sale, hvor Glæden nu holdt Huus idag, var der festlig Gammen: Kong Christian IV feirede sit kjæreste Barns Bryllup, og Kartoverne drønede og Trompeterne klang — som i dette Øieblik! — da Kongen løftede Guldpokalen til Frøken Leonoras og Herr Korfitz' Hæder. Hvor bankede den skjønne femtenaarige Kvindes Hjerte, nu, hun uopløseligt bandtes til den Mand, hun alt havde skjenket sin Tro i Barndommens Aar! Stolt, straalende, fuld af Tillid til sin egen Kraft, og dog imod hende saa øm, saa kjærlig, saa skarpsindig i at løse enhver Gaade, saa klog til at aabne hendes Øine for alt det Store, det Nye! Og hun smilte ved Tanken derom, dobbelt skjøn, med de tindrende, trofaste Øine fæstede paa den fremadstræbende Riddersmand. Hvilken Fremtid ventede hende ved hans Side! — —

Smilet døer bort; thi det er de onde Dage, der komme og hviske: „Husker Du?"

Hvilken uendelig Række af tunge Tilskikkelser, bittre Sjælslidelser og alskens Ydmygelser, ligefra Faderens Død til denne Stund. Hør det klagende Hjertes Suk:

„Med Sorrig ieg mig lagde,
Aff Graad war salt min Mund,
Jeg til mig selffwer sagde:
Du seer ey Morgenstund!" — —

Hvad har hun maattet friste, inden dette Suk fandt Vei over hendes Læber!

Hr. Korfitz gammel og syg — hvor flakker den Fredløse nu om? Hvo køler hans feberhede Pande, hvo hvisker et trøstende Ord ind i hans Øre, hvo skal kjærligt lukke hans trætte Øine?

Sønner og Døttre, Kong Christians Datterbørn, uden Navn, uden Fædreland — hvor skal de søge sig en Fremtid? Hvo vil række dem en Haand?

Hun selv — idag for mange Aar siden en lykkelig, en misundt Brud i Slottets Sale derovre — nu den useligste Fange, indespærret i dette forfærdelige Rum, hvor der er Mangel paa Lys, paa reen Luft, paa Alt, hvad der engang syntes hende Uundværligt til Livets Nydelse? — hvor tungt hun dog prøves!

Da sætter Graaspurven sig udenfor Vinduesgitteret og kviddrer sin simple Sang — o, hvor forskjellig fra Trompetklangen derovre!

„Husker Du," sang den, „hvor dine Veie førtes viseligt? Du har trøstet din Husbond! Du har givet dine Børn et godt Exempel, Du er falden for din Kjærlighed, Du vil atter blive reist!"

Og den stakkels fangne Kongedatter forstod, hvad Spurven sang; hendes Hjerte lettedes og hun sagde:

„Din Villie skee!"

— — —

Dette var eet Blad af Frøken Leonoras Fængselshistorie, den hun selv har optegnet, de kommende Slægter til Lærdom og lysende Exempel. Dette var een Dag af de utallige tunge Dage, hun skulde henleve paa dette sørgelige Sted — toogtyve Aar! Avind, Haan, Raahed, Berøvelse af al opmuntrende Beskæftigelse, ingen Bog og ingen Pen — hvormangt et Ondskabens Isdryp faldt paa hendes Hjerte! Men der var Evne til Vægt derinde; det var et Træ, der kunde staae i Stormen og i Kulden, som det havde skudt Blomst og Frugt, dengang der faldt Sol og Lys paa alle Kviste. Ingen Bog — nuvel! Saa rulledes Erindringens Blade op: af det tidligere Læste og Oplevede vaagnede et nyt Liv; det blev til Sang paa den fangne Kvindes Læber, det blev til store Syner: Guds Godhed, Guds Miskundhed, Guds faderlige Førelse kunde hun kjende og føle i sin Fornedrelse bedre end den avindsyge Kvinde, der holdt hende i Lænker, men selv thronede i Purpurets Glands:

„Nøgen ieg til Werden kom,
Nøgen fra, ded er min Dom.
Herren gaff, oc Herren tog,
Herren lægte, da hand slog;
Loffwet wære Herrens Naffn,
Som alt føyer til mit Gaffn!
Hannem falder ieg i Faffn."

Saaledes klang det inde i Blaataarns skumle Fængselskammer, og det var Fjerde Christians store Datter, der priste sin Gud paa denne Viis.

Det var en skinnende Maidag ved Solens Nedgangstid; da satte Svalen sig udenfor Vinduesgitteret og kviddrede sin glade Sommersang:

„Deiligt staaer Løvet og alle Bølger blaane; lovet være Gud for den milde Sol, der varmer og vækker alle Blomster og Blade, og blødgjør alle Hjerter!"

Saaledes forstod den gamle Fange Svalens Sang; hun bøiede sit Hoved og bad en brændende Bøn — og see! hendes Fængselsdør aabnedes, hun vandrede ud til Friheden, til Livet, til Sommeren, der duftede hende imøde!

Aarhundreder ere henrundne siden, men i Danmark ere hine Dage ikke glemte: hvert Barn veed, at hin fangne Kvinde er Danmarks Hæder. Enhver, der har en mild Tone i sin Sjæl, veed at føie den til et Mindekvad om Leonora Christina.

Carl Andersen.

Den 28de Juli 1869.

Saa lysteligt ringe de Klokker idag
Fra Stockholms Kirker og Taarne.
Til Nordfolkets Hjerter gaaer hvert et Slag
Paa Sommerlufte udbaarne.
Det klinger over af Norden.

Et Gudshuus er der paa Kongens Slot,
Der bedst dog Klangen man hører:
Did ganger Norges og Sveriges Drot,
Sin eneste Datter han fører.
Det klinger over af Norden.

Der Kongen af Danmark møder dem
Alt med sin Arving, den Gjæve.
To Dronninger der og skride frem,
Deres Moderhjerter nu bæve.
Det klinger over af Norden.

For Alters staaer Biskopen i helligt Skrud
Mens Harper og Sange tone.
For ham nu knæle den Brudgom og Brud
At vinde Jordlivets Krone.
Det klinger over af Norden

Saa lægger han, under Herrens Ord,
De Elskendes Hænder sammen —
Og til deres Pagt, fra høien Chor,
Glad lyder tre Rigers Amen
Det klinger over af Norden.

Nu bliver der Fest i Kongens Bo,
De Brudeterner sig neie
Og Blomster strøe for de unge To,
Som Fremtiden har i Eie.
Det blomstrer over af Norden.

Men Fortidens store Aander og nu
Usynlige dem omsvæve.
Af hensarne Tiders Afsted og Gru
Med stille Fred de sig hæve.
Det dages atter i Norden.

Margrethe hilser den Nordens Brud
Og signer hende som Datter.
Kong Carl Johan, hendes Stamfader prud,
Som Søn hendes Brudgom omfatter.
Det dages atter i Norden.

Hvad Folkeskjebne skal følge den Pagt,
Det Gud alene maa vide.
Men Haabet lyser med Kjærligheds Magt
Fra Bryllupshjerterne blide.
Det lyser over af Norden.

A. Munch.

Den danske Kongefamilies Indtog i Stockholm.

Kronprinds Frederiks Brudefærd til Stockholm tog allerede sin Begyndelse ved den høitidelige Modtagelse, der blev den danske Kongefamilie tildeel, dengang den ombord paa Dampskibet „Slesvig" under Tusinders Jubelraab stævnede ind i Malmøs Havn. Hele Farten herfra ad Jernveien til Stockholm var et fortsat Glædestog; dog Kronen paa denne Reise var det festlige Øieblik, da Toget naaede Stockholms Banegaard, og Farten tilvogns gjennem Byen.

Allerede tidligt om Middagen Fredagen den 23de dennes, begyndte Folkemasser at samle sig paa de Gader og Pladser mellem Slottet og Banegaarden, hvor Festtoget skulde komme forbi, og henved Klokken tre vare Fortogene næsten aldeles opfyldte med Skuelystne. Vinduerne i Götgatan og ved Skeppsbron samt Slottsbacken vare overalt garnerede med Damer og Herrer, der, ligesaa ivrigt som de nedenfor paa Gaden Staaende, afventede de høie Fremmedes Ankomst. Overalt vare Husene prydede med nordiske Flag. Langs Skeppsbron vare ligeledes alle Fartøier rigeligt behængte med Flag, og de derliggende engelske Lystyachter havde iført sig deres Høitidsdragt.

Paa Banegaarden havde allerede Klokken 2 de Tropper indfundet sig, der skulde udgjøre Hædersvagten ved de Kongeliges Ankomst samt ledsage Vognene til Slottet. De bestode af 100 Mand Grenaderer af „Andra Lifgardet", 50 Mand af „Carl XII's Drabanter" — Wresvagten for begge Konger — samt tvende Eskadroner af „Lifregimentets Husarcorps".

Klokken 3 var hele den svenske Kongefamilie forsamlet paa Banegaarden, hvor i Forveien Rigsmarskalken, Overstatholderen, en Mængde Hofembedsmænd og en stor Deel militaire og civile Embedsmænd havde indfundet sig. Et Kvarteerstid forløb før Damppiben tilkjendegav, at Toget nærmede sig; nogle Øieblikke derefter gled med sagtnet Fart det med det danske Vaaben prydede Locomotiv, medførende de kongelige Waggoner og de andre Vogne frem. Den svenske Kongefamilie modtog Gjesterne paa Perronen og bragte dem ind i første Classes Ventesal, saa at Kong Carl førte vor Dronning, vor Konge Dronning Louisa, samt Kronprindsen sin Forlovede, Prindsesse Louisa. Inden man forlod Banegaarden, hilsede vor Konge, der som Wresoberst for Lifregimentets Husarcorps var iført dettes Uniform, paa den opstillede Hædersvagt, medens Musikcorpset blæste „Kong Christian stod ved høien Mast".

Toget til Slottet drog nu under en stadig Blomsterregn ad Götgatan nedenom Sluisen og Skeppsbron langs Slottsbacken, samt mellem Storkirken og Commendantsloien, derpaa ind ad den vestre Slotsport i følgende Orden: Først tolv Vogne med svenske og danske Hofcavallerer, som efterfulgtes af de to Eskadroner af Lifregimentets Husarer; derefter kom de kongelige Vogne, hvoraf den første indeholdt begge Konger, Kronprindsen og Prinds Valdemar, og den anden begge Dronninger og Prindsesserne Louisa og Thyra. Dernæst fulgte de øvrige kongelige Personer, samt de ved det svenske og danske Hof ansatte Damer, de forskjellige Gesandter o. s. v. Den hele Række bestod af tredive Vogne, tildeels forspændte med fire Heste.

Ved Portkjørselen lød atter den danske Nationalsang, hvorpaa der gaves kongelig Salut fra Skeppsbron. De engelske Yachter hilsede ogsaa det kongelige Tog med en dronende Salut. Uagtet saa mange Mennesker vare forsamlede paa den nævnte Strækning, mærkede man dog ikke til nogen Uorden eller synderlig Trængsel.

Kronprindsen og Kronprindsessen paa Haga Slot.

Gustaf III's gamle Taffeluhr paa hans Yndlingsslot Haga har atter begyndt sin Gang; Dørene have aabnet sig for kongelige Gjester; det i lang Tid ubenyttede Slot har gjenlydt af Lystighed og Glæde. Hvad har da bragt Liv og Forandring ind i den daglige Stilhed? I Onsdags Klokken fire foregik i Stockholm den høitidelige Formælingsact mellem Kronprinds Frederik og Prindsesse Louisa — en Pagt, der ikke alene sluttedes ifølge den inderligste Tilbøielighed, men ogsaa ledsagedes af Alles bedste Ønsker og gladeste Forhaabninger. Thi saalangt de tre nordiske Broderriger strække deres Grændser, og endnu godt et Stykke videre, har under den opløftende Høitidelighed Tanken hos Høi og Lav været optaget af at nedbede Forsynets Velsignelse over det kongelige Brudepar.

Under en Jubel, der havde naaet Begeistringens Høidepunkt, forlod Kronprindsen og Kronprindsessen omtrent Klokken syv det kongelige Slot i „Dronning Christinas Vogn", forspændt med fire sorte Hingste, og omgivet af den pragtfulde Ledsagelse, som Ceremoniellet havde foreskrevet. Medens dette høitidelige Optog til Lystslottet Haga gik for sig, kjørte hele den kongelige Familie ad en kortere Vei derud, for at modtage Brudeparret i det Hjem, hvor det, ligesom andre unge Ægtefolk, skulde begynde sine Hvedebrødsdage. Gid disse maae strække sig langt ud over Opholdet der, til